

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1925	Κυριακή ΛΑ' [ΙΔ' Λουκ.] (Α' Τιμ. 1,15-17) 24 Ἰανουαρίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ

«Διὰ τοῦτο ἠλεήθην, ἵνα ἐν ἐμοὶ πρῶτῳ ἐνδείξῃται Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν πᾶσαν μακροθυμίαν» (Α' Τιμ. 1,16)

Δὲν θὰ ἔπρεπε, ἀγαπητοί μου, στὸν τόπο μας νὰ ὑπάρχη οὔτε ἓνας ἄπιστος καὶ ἄθεος. Γιατὶ τὰ χρώματά μας εἶνε ἀγιασμένα· καὶ οἱ πέτρες ἀκόμα θὰ φωνάζουν, ὅτι ἡ θρησκεία μας εἶνε ζωντανή, κάνει θαύματα. Δυστυχῶς ὅμως τὰ τελευταῖα χρόνια **ὑπάρχουν ἄπιστοι καὶ ἄθεοι**. Γι' αὐτούς ὁ Δαυῖδ λέει· «*Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· Οὐκ ἔστι Θεός*» (Ψαλμ. 13,1· 52,2). Δηλαδή· μόνο ἄνθρωπος ποὺ οἱ διανοητικές του δυνάμεις ἔχουν διασαλευθῆ, μόνο αὐτὸς μπορεῖ νὰ πῆ ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός.

Συναντᾶτε ἓναν ἄπιστο καὶ ἄθεο; Κάντε του μία ἐρώτησι, καὶ φτάνει· Ἀσφαλῶς, φίλε μου, θὰ κάθεσαι σὲ κάποιον σπίτι. Ἐὰν λοιπὸν μοῦ πῆς ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ φύτρωσε ἔτσι μόνο του, χωρὶς μηχανικὸ καὶ χτίστη, τότε κ' ἐγὼ θὰ δεχθῶ ὅτι τὸ μεγάλο σπίτι ποὺ λέγεται σύμπαν ἔγινε μόνο του. «*Πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπό τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκεύασας Θεός*» (Ἐβρ. 3,4). Ἡ λογικὴ ἐπιβάλλει νὰ παραδεχθοῦμε, ὅτι **ὑπάρχει Θεὸς δημιουργὸς τοῦ παντός**.

Ἐπὶ ὑπάρχουν λοιπὸν ἄπιστοι καὶ ἄθεοι· ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι, ποὺ λένε ὅτι πιστεύουν, ἔρχονται ὅμως στιγμὲς ποὺ **ἡ πίστι τους κλονίζεται**. Γιατί; Διότι εἶνε ἀνυπόμονοι. Θέλουν, μέσα στὸ μικρὸ διάστημα τῆς ζωῆς αὐτῆς, νὰ δοῦν νὰ λειτουργῇ ἡ θεία δικαιοσύνη, τὸ κακὸ νὰ τιμωρῆται ἀμέσως. Κι ὅταν βλέπουν, κακοὶ καὶ ἐγκληματίες νὰ εἶνε καλὰ καὶ νὰ προοδεύουν, ὅταν βλέπουν τὸ κακὸ νὰ θριαμβεύη, χάνουν τὴν πίστι τους καὶ λένε· Ποῦ εἶνε ὁ Θεός; δὲν τὰ βλέπει αὐτά; ὑπάρχει Θεός;...

Μικρὲ ἄνθρωπε, σκουλήκι τῆς γῆς, ποὺ θέλεις μὲ τὸ μυαλουδάκι σου νὰ λύσης ὅλα τὰ προβλήματα! Ἐὰν τὸ μυρμήγκι δὲν μπορῇ νὰ ξέρη τί κάνει ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ τὸν σχολιάσῃ, πολὺ περισσότερο δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ κρίνῃ τίς βουλὲς τοῦ Θεοῦ. «*Τὰ κρίματα (τοῦ Κυρίου) ὡσεὶ ἄβυσσος πολλή*» (Ψαλμ. 35,6).

Στὴν ἀπορία, **γιατί ὁ Θεὸς δὲν τιμωρεῖ τὸ κακὸ ἀμέσως**; ἀπαντᾶ σήμερα ὁ ἀπόστολος ποὺ ἀκούσαμε. Δὲν τιμωρεῖ, λέει, κεραυνοβόλως τὸ κακὸ ὁ Θεός – γιατί; Διότι **περιμένει τὴ μετάνοια** ὅλων καὶ μακροθυμεῖ.

Περὶ μακροθυμίας λοιπὸν εἶνε ὁ λόγος. Καὶ ὡς **παράδειγμα μακροθυμίας** τοῦ Θεοῦ ποῖο ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος **Παῦλος**; Πολλὰ μποροῦσε ν' ἀναφέρῃ· τὸν τελώνη, τὸ ληστή, τὴν πόρνη, τὸ Δαυῖδ, τὸ Μανασσῆ.... Ἀφήνει τοὺς ἄλλους καὶ **ἀναφέρει τὸν ἑαυτό του**· λέει, ὅτι εἶνε ὁ πιὸ ἁμαρτωλὸς ἀπ' ὅλους κι ὅτι σ' αὐτὸν ἔδειξε ὁ Θεὸς τὸ ἄπειρό του ἔλεος.

Περίεργα πράγματα! ὁ κορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του ἁμαρτωλό; Καὶ **τί ἁμαρτία ἔπραξε** λοιπὸν; Τὸ λέει ὁ ἴδιος. Πρὶν νὰ πιστέψῃ στὸ Χριστό, ἦταν βλάστημος, ὑβριστής, διώκτης· ἀπὸ ἄγνοια βέβαια. Μισοῦσε τὸ Χριστό, κατεδίωκε τοὺς Χριστιανούς, ἔμπαινε στὰ σπίτια, τοὺς ἄρπαζε καὶ τοὺς ὠδηγοῦσε στὶς φυλακές. Ἱστοροῦν μάλιστα οἱ Πράξεις τῶν ἀποστόλων τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιο.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔπιασαν τὸν **διάκονο Στέφανο**, τὸν δίκασαν καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς θάνατον. Βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, πῆραν ὅλοι πέτρες καὶ τὸν λιθοβολοῦσαν· καὶ γιὰ νὰ εὐκολύνωνται στὶς κινήσεις ἔβγαλαν τὰ ροῦχα τοὺς ὅπως οἱ ἀθληταί. Τότε λοιπὸν ποιὸς φύλαγε τὰ ροῦχα τοὺς; Ἕνας νέος, ποὺ φώναζε κι αὐτὸς Χτυπάτε τον!... Ποιὸς ἦταν ὁ νέος αὐτός; Ὁ Παῦλος, ποὺ τότε λεγόταν **Σαῦλος** (βλ. Πράξ. 7,58).

Ἦ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ! Σύμφωνα μὲ τὴ θωρία τῶν ἀνυπομόνων, ὁ Θεὸς τὴν ὥρα ἐκείνη θὰ ἔπρεπε νὰ στείλῃ ἓνα κεραυνὸ νὰ τὸν κάψῃ. Δὲν τὸ ἔκανε. Γιατί; Περιμένε τὴ μετάνοιά του. Καὶ ὄντως ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ ὁ διώκτης, **ὁ βλάστημος καὶ ὁ ὑβριστής μετανόησε**, καὶ ἔγινε τὸ μεγάλο θαῦμα· ὁ λύκος αὐ-

τὸς ἔγινε ἀρνί· καὶ ὄχι μόνο ἀρνὶ τοῦ Χριστοῦ ἔγινε, ἀλλὰ καὶ τσοπάνης, ποιμένας καὶ διδάσκαλος καὶ κορυφαῖος ἀπόστολος.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ παρελθὸν τῆς ζωῆς του ἔχει στὸ νοῦ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅταν λέη, «*Διὰ τοῦτο ἠλεήθη, ἵνα ἐν ἐμοὶ πρώτῳ ἐνδείξηται Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν πᾶσαν μακροθυμίαν*» (Α' Τιμ. 1,16). Σ' ἐμένα τὸν ἀμαρτωλό, ποῦ ἔπρεπε ν' ἀνοίξη ἡ γῆ νὰ μὲ καταπιῇ, ὁ Θεὸς ἔδειξε τὸ μεγάλο του ἔλεος, γιὰ νὰ γίνω **παράδειγμα** σὲ ὄλους ὅσοι θὰ πιστεύουν.

Ὁ Θεός, ἀδελφοί μου, ἔδειξε μακροθυμία στὸν ἀπόστολο Παῦλο. Ἀλλὰ **καὶ σ' ἐμᾶς** σήμερα δείχνει **τὴ μακροθυμία του**. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ παρακαλῶ νὰ μὲ προσέξετε.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀρνηθῆ ὅτι **ἀμαρτάνουμε**; Ὁκεανὸς τὰ ἀμαρτήματά μας! Μόνο ὅποιος δὲν διάβασε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ δὲν πέρασε τὴ ζωὴ του ἀπὸ τὸ κόσκινο αὐτὸ καὶ δὲν ἐξέτασε βαθειὰ τὸν ἑαυτό του, αὐτὸς νομίζει ὅτι δὲν εἶνε ἀμαρτωλός. Ὅταν βλέπησ ἕναν ἀπόστολο Παῦλο νὰ πέφτη μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ νὰ λέη «*Εἶμαι ὁ πιὸ ἀμαρτωλὸς ἀπ' ὄλους*» (βλ. Α' Τιμ. 1,15), τί νὰ ποῦμε ἐμεῖς τὰ σκουλήκια;

Ἀμαρτάνουμε. Μήπως ὁ Θεὸς **ἀγνοεῖ** τὰ ἀμαρτήματά μας; Τὰ γνωρίζει ὅλα. Μήπως **ἀδιαφορεῖ**; Ὅχι βέβαια· «*βδέλυγμα*» εἶνε μπροστὰ του κάθε ἀμαρτία (βλ. Παροιμ. 15,9. Σ. Σειρ. 15,13. Ἠσ. 1,13-14). Μήπως **ἀδυνατεῖ** νὰ τιμωρήσῃ; – γιὰτὶ ὑπάρχει κι αὐτὴ ἡ θεωρία. **Λάθος κάνετε**, ἀγαπητοί μου. Οὔτε ἀγνοεῖ, οὔτε ἀδιαφορεῖ, οὔτε ἀδυνατεῖ. Ἐχει τὴ δύναμι νὰ τιμωρήσῃ αὐτοστιγμεί.

Μπορεῖ νὰ πατάξῃ ἀσέβειες, ἀθεοφοβίες, βλασφημίες, ψεῦδη, συκοφαντίες, διαβολές, πορνείες, μοιχεῖες, ψευδορκίες· ἡ ἐντολὴ του μένει· «*Οὐ λήψει τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ*» (Ἐξ. 20,7. Δευτ. 5,11). Μπορεῖ νὰ κἀνη σεισμὸ διαρκείας καὶ νὰ μὴ μείνη τίποτα ὄρθιο. Μπορεῖ. Ἡ πιστεύεις, ἢ δὲν πιστεύεις. Ἄν δὲν πιστεύης, τότε μὴν πατᾶς καὶ στὴν ἐκκλησία· τὸ «*εἰσιτήριο*» εἰσόδου εἶνε ἡ πίστις· «*Ἐπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν*» (θ. Λειτ.). Ἄν ἔχῃς πίστι, ἔλα. Καὶ ἂν πιστεύης ὅτι ὑπάρχει Θεός, τότε τὸ δαχτυλάκι του μόνο νὰ κουνήσῃ ὁ Χριστὸς, κάρβουνο γίναμε ὄλοι. **Δὲν τὸ καταλάβαμε**;

Καὶ ὅμως ὁ Χριστὸς δὲν μᾶς καίει, δὲν κάνει σεισμό, δὲν ἀνοίγει τὴ γῆ νὰ μᾶς καταπιῇ. Γιατί; Διότι **μᾶς περιμένει νὰ μετανοήσουμε**.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί. Ὁ Κύριος στὸ Εὐαγγέλιο λέει, τί θὰ προηγηθῆ τῆς συντελείας τοῦ

κόσμου. Καὶ τὰ σημάδια τώρα δείχνουν ὅτι **ἡ συντέλεια πλησιάζει**. Ἡ εἰρήνη κρέμεται ἀπὸ μιὰ κλωστή. Τυφλός, χειρότερος ἀπὸ τὸν τυφλὸ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ὅποιος δὲν βλέπει «*τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν*» (Ματθ. 16,3). Ποιά εἶνε «*τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν*»; δὲν ἔχω καιρὸ νὰ τ' ἀναπτύξω· ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε.

Οἱ ἄνθρωποι θὰ ζοῦν **ὅπως τὸν καιρὸ τοῦ Νῶε**· οἱ τελευταῖες ἡμέρες τῆς ἀνθρωπότητος θὰ εἶνε «*ὡσπερ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε*» (Ματθ. 24,37). Διαβάστε τί γινόταν τότε· παρὰ τίς εἰδοποιήσεις αὐτοὶ γλεντοῦσαν, κάγχαζαν, παντρεύονταν, ὠργιάζαν, βλαστημοῦσαν τὸ Θεό. Μέσ' στα συμπόσια, τὰ ἐμπόρια καὶ τὴ σαρκολατρία τους, ὁ Νῶε χτύπησε καμπάνα μεγάλη. Θὰ καταστρέψῃ ὁ Θεὸς τὸν κόσμον! τοὺς εἶπε. Γελοῦσαν. Τοὺς περίμενε ὁ Θεός – ὡ μακροθυμία! – πόσο; 120 χρόνια, ὅσο κατασκευαζόταν ἡ κιβωτός. Καμμία σημασία δὲν ἔδιναν. Ἔως ὅτου ἄνοιξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ, τὰ νερὰ κάλυψαν καὶ τίς πιὸ ψηλὲς κορυφές, καὶ ἔτσι θάφτηκαν οἱ πάντες μέσα στὸν ὑγρὸ τάφο.

Κάτι τέτοιο θὰ συμβῆ καὶ τώρα. Ἄλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ πέσῃ βροχούλα· θὰ γίνῃ **κατακλυσμὸς πυρός**. Θὰ πέσουν «*φιάλες*», λέει ἡ Ἀποκάλυψις (βλ. 9,1-2· 15,7· 16,1), πυρηνικὴ ἐνέργεια. Ἔρχεται ἡ ὥρα, «*ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας*» (Ἐφ. 5,6. Κολ. 3,6).

Μᾶς κρατάει ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ. Κρεμόμαστε ἀπὸ μιὰ κλωστή, ἀπὸ τὴ **φιλιανθρωπία** του. Ὅπως λένε οἱ πατέρες, ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ εἶνε ἕνα ποτήρι. Κ' ἐμεῖς τί κάνουμε· κάθε μέρα ρίχνουμε μέσα στὸ ποτήρι ἀμαρτίες· ἕνα ψέμα, μιὰ συκοφαντία, μιὰ ψευδορκία, μιὰ πορνεία, ἕνα ἄτιμο διαζύγιο, μιὰ ἀδικία... Ἔτσι γεμίζει τὸ ποτήρι. Ἄμα ξεχειλίση, θὰ τελειώσῃ ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ, καὶ τότε – ἀλλοίμονο – φεύγουμε ἀπὸ τὴ μακροθυμία καὶ θὰ πέσουμε – ποῦ; στὴ **δικαιοσύνη** του. Διότι εἶνε «*δίκαιος ὁ Κύριος καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησε*» (Ψαλμ. 10,8) καὶ «*Δικαιοσύνην μάθετε...*» καὶ «*Πρόσθετε αὐτοῖς κακά..., τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς*» (Ἠσ. 26,9,15). Κι ὅταν πέσουμε στὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, τότε θὰ γίνῃ αὐτὸ ποῦ λένε οἱ προφητεῖες· θὰ πᾶμε στὰ μνήματα τῶν γονέων μας καὶ θὰ φωνάξουμε· «*Βγῆτε, σεῖς οἱ πεθαμένοι, νὰ μποῦμε ἐμεῖς οἱ ζωντανοί*». Θὰ πᾶμε στὰ σπήλαια καὶ στὰ βράχια καὶ θὰ ποῦμε· Ἄνοιξτε, βουνά, καὶ κρύψτε μας (πρβλ. Ἄπ. 6,15-16) ἀπὸ «*τὴν ὀργὴν τὴν ἐρχομένην*» (Α' Θεσ. 1,10), τὴ **μεγάλῃ ὀργῇ** τοῦ Θεοῦ. Εἶθε ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων νὰ ἐλεήσῃ καὶ σώσῃ ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**